

med en Tredjedel. Nu er Tjenestetiden 6 Maanedes for Reservisterne, den nedsættes til 4 Maanedes. Det er i Hovedsagen den Fortællelse i Tjenestetid, der er foretaget, og som har medført denne Nedgang til 17,500 Kr. Det var det ene Punkt, hvor det foreliggende Lovforslag allerede ved sin Fremtræden her i Tinget havde et for os mere tiltalende Præg end de tidligere. Det andet var det, at man igen havde strøget den altfor militæristiske Karakter, som de tidligere Revisionsforslag havde, i alt Fald de allerfleste af dem — om jeg skulde tage fejl for et enkelt Aars Vedkommende, tør jeg ikke sige — idet man havde søgt at omforme Forplejningskorpsen, der jo hidtil har været et civil-militært Korps til, om jeg tør sige, et rent militært Korps med gennemførte militære Betegnelser for alle Embedsmændene eller, som de vel da maatte kaldes, Officerer, med en Deling i Regnskabsafdelingerne og Intendanturstaben, til hvilken sidste Afdelingen endogsaa, saa vidt jeg huffer, stod lige saa aaben for Officerer fra Hærens øvrige Afdelinger som for dem fra de simplere Forplejningskorpsembeder i Regnskabsafdelingerne o. s. v. o. s. v., noget, der altsammen maatte falde temmelig usmælgeligt for dette Ting. Det har man altsammen forladt i det foreliggende Lovforslag og er for saa vidt bleven staaende ved det bestaaende, ved den gode, gamle Ordning af 26de Maj 1868, hvorefter Korpsen er, som jeg sagde, et civil-militært Korps, og det mener jeg, det bør vedblive at være.

Trods disse Indrømmelser paa Forhaand kunde det dog efter Flertallets Mening ikke være Tale om at acceptere Lovforslaget selv i den Skikkelse, det da havde. Der var nemlig tre Ting, vi endnu maatte træve forandrede. Vi maatte her som overalt, hvor Taleren er om vort Militærvæsen, træve en Nedgang i Udgifterne og derfor forlange, at i alt Fald den foreslaaede Udgiftsforøgelse forsvandt, og saa se at komme saa langt ned under det nuværende som muligt. Det have vi ogsaa naaet ved de Indstillinger, vi have gjort, og som jo have samlet Udvalgets langt overvejende Flertal — i Motiveringen staa vi 12 samlede af 15 i Indstillingerne 13, eet Medlem var fraværende og et har indtaget en Særstilling — det have vi naaet, siger jeg, ved yderligere Smødekøkken, som vi paaflønne, fra den høitærede Krigsministers Side. Vi have oven i Købet naaet Besparelse paa den Maade, som vi helst have ønsket at naa den, nemlig paa den Maade, at det ikke er gaaet ud over de lavest stillede, først og fremmest Underklasserne, saa vidt muligt heller ikke over de lavest

stillede Embedsmænd, men fortrinnsvis over de højere og højeststillede, som vi mene bedst kunne taale det. Derfor er der af de foreslaaede Lønningsforbedringer til de højere og højeste Embedsmænd kun blevet noget tilbage til een, nemlig til Generalintendanten, hvis yngste Lønningsklasse vi erkendte nu er noget urimelig i Forhold til Lønningerne for de ældste Stabsintendanten; men i øvrigt ere alle de Lønningsforbedringer, der ere foreslaaede til de højere og højeste Embedsmænd, strøgne. Ligeledes er der strøget Bestillingstillæg og den Slags Ting, og der er strøget 2 Overintendanten, hvoraf den ene dog har maattet erstattes med en Intendant. Ud disse Veje er man kommen ned til, at Udgiftsforøgelsen forsvinder, ja Resultatet er endog blevet, at der straks vil indtræde en Udgiftsbesparelse af, som der staa i Betænkningen, ca. 40 Kr., men nøjagtig 44 Kr. 83 Ø, og efterhaanden som de personlige Tillæg efter § 19, som vi ere gaaede ind paa, for at ingen Embedsmand efter den ny Lov skulde saa mindre, end han har i Øjeblikket, forsvinde, vil Nedgangen, uanset, at saa ogsaa Bestillingstillæggene efter § 17 efterhaanden træde i Kraft, stige til 912 Kr. 83 Ø. Det vil altsaa blive det endelige, finansielle Resultat af denne Reform, at den aarlige Udgift bliver 912 Kr. 83 Ø mindre, end den er for Tiden. Det er ikke meget; men det er dog altid noget, at man har kunnet opnaa en saa betydningssfuld og, som vi haabe for Hæren og særlig Forplejningskorpsen, gavnlig Reform uden nogen Udgiftsforøgelse, ja endog med en, om end ringe, Udgiftsformindskelse. Det har vi maattet træve for overhovedet at kunne gaa ind paa Lovforslaget. Det andet Punkt, hvor vi ligeledes have maattet stille yderligere Krav, er at Underofficerernes Avancement ikke i mindste Maade forringes, men tværtimod, som muligt, stiges. Vore Medlemmer ville jo vide, at der paa Forplejningskorpsens Omraade er et særligt Forhold, vedrørende Underofficerernes Afgang til Forfremmelse, som ikke findes, i alt Fald ikke udtrykt paa den Maade og endnu mindre praktiseret i det Omfang ved Hærens øvrige Afdelinger. Allerede i 1868 sikrede man Sergentklassens Afgang til at erholde Forfremmelse til Intendantklassen og derigennem naturligvis til de højere Poster gennem de Ord, at „mindst det halve Antal“ af Forfremmelserne til Intendant skal tilfalde Sergentklassen. I det foreliggende Forslag var dette henstillet som fakultativt, det var overladt til Krigsministeren at tage Intendanten af Sergentklassen, men han kunde ogsaa lade være at gøre det efter et